

Sygn. akt II C 623/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2015r .

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSO Marek Kruszewski

Protokolant: Julita Sielicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2015r., w Ł.

sprawy z powództwa K. P. (1) i E. S. (1)

przeciwko F. N.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

oddala powództwo.

II C 623/14

UZASADNIENIE

23 kwietnia 2014 r. K. P. (1) i E. S. (2) wniosły pozew domagając się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 czerwca 2003 r. o sygnaturze akt II Nc 94/03 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 17 kwietnia 2012 r.

Na rozprawie w dniu 23 lutego 2015 r. strona powodowa zmodyfikowała powództwo wnosząc o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Łodzi II Wydział Cywilny z dnia 23 czerwca 2003 r., sygn. akt II Nc 94/03 w całości w stosunku do powódek K. P. (1) i E. S. (2), ewentualnie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Łodzi II Wydział Cywilny z dnia 23 czerwca 2003 r., sygn. akt II Nc 94/03 stosunku do powódki K. P. (1)- w całości, zaś w stosunku do powódki E. S. (2) - w części, tj. ponad kwotę 58'900 zł - stanowiącą wartość ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku w postaci nieruchomości gruntowej oznaczonej jako działka o pow. 648 m² położona w m. G., gmina C., objęta KW (...) - wynikającą z dokonanego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu C. K. pod sygn. akt KM 2415/09 spisu inwentarza.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawił się na rozprawę mimo prawidłowego powiadomienia.

Stan faktyczny:

23 sierpnia 1999 roku J. P. i K. P. (2) zawarli z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę kredytową nr (...). Powódka K. P. (1), będąca żoną J. P., udzieliła poręczenia za kredytobiorcę i jednocześnie wyraziła zgodę na zaciągnięcie zobowiązania przez męża.

/przesłuchanie powódki K. P. (1) k. 80 ; bezsporne /

W 2000 roku orzeczona została separacja pomiędzy małżonkami J. P. i K. P. (1).

/kserokopia postanowienia k. 14/

23 czerwca 2003 roku Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny, w sprawie o sygnaturze akt II Nc 94/03 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, na podstawie którego pozwani J. P., K. P. (1) i K. P. (2) mieli zapłacić solidarnie na rzecz Banku (...) S.A. 289'589,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 15 grudnia 2002 roku oraz 7'200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i 4'039,86 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. Nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym uprawomocnił się. Podstawą wydania nakazu był weksel wystawiony przez J. P. i K. P. (2) na zabezpieczenie zobowiązania z umowy kredytowej zawartej 23 sierpnia 1999r. K. P. (1) udzieliła poręczenia na tym wekslu.

/nakaz zapłaty k. 27 załączonych do niniejszej sprawy akt tutejszego Sądu o sygn. II Nc 94/03/

W 2004 r. K. P. (1) zmieniła miejsce zamieszkania, przeprowadzając się z lokalu przy ul. (...) w Z. do mieszkania przy ul. (...) w Z., pomimo tego korespondencja nadal mogła dochodzić na pierwszy z tych adresów.

/przesłuchanie powódki K. P. (1) k. 80/

8 stycznia 2008 roku zmarł J. P..

/kserokopia postanowienia k. 16/

W dniu 9 czerwca 2008 roku powódka E. S. (2) złożyła przed notariuszem w Z. oświadczenie o przyjęciu spadku z dobrodziejstwem inwentarza po zmarłym ojcu J. P..

/kserokopia wypisu akty notarialnego k. 15-15 odw ./

Postanowieniem z 15 maja 2009r. wydanym w sprawie I Ns 349/09, Sąd Rejonowy w Zgierzu stwierdził, że spadek po J. P. na podstawie ustawy nabyli zstępni: E. S. (2) i K. P. (2) – po 1/2 części spadku każde z nich, a nadto postanowił sporządzić spis inwentarza majątku spadkowego po J. P..

/kserokopia postanowienia k. 16/

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu C. K. sporządził spis inwentarza majątku spadkowego po J. P. i podjął czynności mające na celu ujawnienie majątku spadkowego oraz długów spadku. Stan czynny spadku obejmował, należącą wyłącznie do spadkodawcy, nieruchomość gruntową - działkę o pow. 648 m² położoną w miejscowości G., gmina C.. Przedmiotowa nieruchomość gruntowa została wyceniona na kwotę 58'900,00 zł.

/kserokopia odpisu protokołu k. 17-17 odw ./

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 23 czerwca 2010 r., zmienionej Anekssem nr (...) z 9 listopada 2010 r. (...) nabył od Banku (...) S.A. z siedzibą we W. wierzytelność wobec (...) P. J., P. K. z tytułu umowy kredytowej nr (...).

/przesłuchanie powódki K. P. (1) k. 80; postanowienie k. 19-20/

4 sierpnia 2011 roku (...) zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz F. N..

/przesłuchanie powódki K. P. (1) k. 80; postanowienie – k 19-20 /

Pismem z dnia 19 września 2011 roku, sporządzonym przez F. N., K. P. (1) dowiedziała się o przelewie wierzytelności.

/przesłuchanie powódki K. P. (1) k. 80 /

Nabywca wierzytelności - F. N. w dniu 5 marca 2012 r. złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności z zaznaczeniem przejścia uprawienia oraz obowiązku na inną osobę. Stronami postępowania klauzulowego byli oprócz wyżej wskazanego wierzyciela dłużnicy: K. P. (1), K. P. (2) i E. S. (2).

/postanowienie k. 19-20/

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie II Co 25/12 nadał, na rzecz F. N. przeciwko K. P. (1), K. P. (2), E. S. (2), klauzulę wykonalności prawomocnemu nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 23 czerwca 2003 roku w sprawie o sygn. akt II Nc 94/03 oraz zasądził solidarnie od K. P. (1), K. P. (2), E. S. (2) na rzecz F. N. kwotę 127 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

/postanowienie k. 19-20/

24 marca 2014 r., podczas wizyty Komornika Sądowego B. G. w miejscu zamieszkania dłużniczki, K. P. (1) dowiedziała się o wszczętym wobec niej postępowaniu egzekucyjnym. Dopiero wtedy powódka dowiedziała się o dokonanych cesjach wierzytelności.

/kserokopia zawiadomienia k. 23 ; przesłuchanie powódki K. P. (1) k. 80 /

Komornik Sądowy przekazał powódce K. P. (1) zawiadomienie o wszczęciu egzekucji oraz zawiadomienie o zajęciu wierzytelności.

/kserokopia zawiadomienia k. 23 ; kserokopia zajęcia wierzytelności k. 25; przesłuchanie powódki K. P. (1) k. 80 /

Powódka E. S. (2) o wszczęciu postępowania egzekucyjnego przeciwko niej dowiedziała się również 24 marca 2014 roku. Postępowanie egzekucyjne prowadzone jest z całego majątku powódki E. S. (1) pomimo, że poinformowała ona komornika o przyjęciu spadku z dobrodziejstwem inwentarza pokazując mu protokół spisu inwentarza.

/kserokopia zawiadomienia k. 24 ; przesłuchanie powódki E. S. (1) k. 80 /

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu .

Podstawą powództwa w niniejszej sprawie jest art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.

Zgodnie z jego treścią dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo ograniczenia jeżeli rzeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, przez co w doktrynie rozumie się zaprzeczenie przez dłużnika obowiązku spełnienia na rzecz wierzyciela świadczenia objętego tytułem egzekucyjnym, a w szczególności gdy dłużnik kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście.

Na gruncie sprawy niniejszej, tytułem wykonawczym, o którego pozbawienie wykonalności wniosły powódki jest nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 23 czerwca 2003 r. przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygnaturze II Nc 94/03, zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 3 kwietnia 2012 r.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie niniejszej pozwala na wysnucie wniosku, że nie zachodzi żadna z przywołanych przesłanek z art. 840 §1 pkt 1 k.p.c.

Strona powodowa powołując się na wskazany przepis, nie tyle kwestionowała samo przejście praw i obowiązków z Banku (...) S.A. ostatecznie na F. N., ale zarzucała wierzycielowi niepoinformowanie jej o tym przejściu. Powódki

twierdziły, że Sąd w toku postępowania o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz pozwanego dopuścił się uchybień formalnych, poprzez przyjęcie, że skutecznie doszło do cesji wierzytelności.

Powództwo w niniejszym postępowaniu oparte zostało zatem na zarzucie wadliwości nadania klauzuli wykonalności sądowemu tytułowi egzekucyjnemu, gdy tymczasem eliminowanie błędów i uchybień powstałych na etapie postępowania klauzulowego jest możliwe jedynie w oparciu o art. 795 k.p.c. - w drodze zażalenia na postanowienie sądu co do nadania klauzuli wykonalności.

Przypomnieć należy w tym miejscu, że dłużnikowi służą dwa rodzaje obrony przed egzekucją, a mianowicie: obrona formalna lub merytoryczna. Obrona formalna zmierza do eliminacji naruszeń przepisów procesowych i zapewnienia zgodnego z prawem przebiegu egzekucji i jest realizowana m.in. w drodze zastosowania środków zaskarżenia przewidzianych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym, obrona merytoryczna zaś polega na zwalczaniu zasadności lub dopuszczalności egzekucji i wyraża się w przyznaniu stronie uprawnienia do wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego. W razie naruszenia praw podmiotowych dłużnika, wynikających z prawa materialnego, nie ma on prawnej możliwości domagania się ochrony tych praw od organu egzekucyjnego, gdyż ten nie może badać zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym, ale może skorzystać ze środków obrony merytorycznej, jakimi są powództwa przeciwegzekucyjne. Pogląd ten umacnia wykładnia pojęcia „zdarzenia”, użytego w formie określającej podstawę powództwa z pkt 1 § 1 art. 840 k.p.c. W nauce zwrócono uwagę na to, że jest to termin prawa materialnego, ponieważ ze zdarzeniami (jako ich skutki) prawo materialne łączy powstanie zobowiązań. Oznacza to, że „zdarzeniami” w rozumieniu tego przepisu są wyłącznie zdarzenia leżące u podstawy świadczenia wynikającego z zobowiązania dłużnika objętego tytułem egzekucyjnym lub - w przypadkach z art. 786, 788, 791 k.p.c. - stojące u podstawy klauzuli wykonalności. W drodze tego powództwa zatem można zwalczać również treść tytułu egzekucyjnego nie korzystającego z powagi rzeczy osądzonej lub zawisłości sporu (orz. SN z dnia 19 maja 1961 r. I CR 540/60, PiP 1962, z. 5-6, s. 1089), a tytuły egzekucyjne chronione powagą rzeczy osądzonej lub zawisłością sporu może dłużnik kwestionować jedynie w powołaniu się na zdarzenia, które zaszły po ich powstaniu przed nadaniem tym tytułom klauzuli wykonalności (art. 786, 788, 791 k.p.c.). W nauce więc przeważa pogląd, że wyodrębniając - dla postępowania klauzulowego - zarzuty formalne wyłączył je ustawodawca z zakresu rozpoznania sądu w postępowaniu spowodowanym wytoczeniem powództwa z pkt 1 § 1 art. 840 k.p.c., i dlatego w tym postępowaniu podlegają badaniu jedynie zdarzenia wywołujące skutki materialnoprawne. Pogląd ten jest powszechnie przyjmowany w orzecznictwie sądów powszechnych (podobnie Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 27 marca 2013 r. w sprawie I ACa 133/13, Legalis oraz postanowieniu z dnia 29 marca 2012 r. wydanego w sprawie I ACa 503/12, Lex nr 1135410; a także Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie I ACa 1016/12, Lex nr 1264379). Stanowisko takie już w 1985 r. wyraził Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 17 kwietnia 1985 r. wydanej w sprawie III CZP 14/85 (OSNC 1985/12/192), podkreślając, że powództwo z pkt 1 § 1 art. 840 k.p.c. umożliwia dłużnikowi merytoryczną obronę przed egzekucją. Uchybienie formalne popełnione przez sąd w toku postępowania co do nadania klauzuli wykonalności (art. 777 pkt 1 k.p.c.) może zatem dłużnik zwalczać w drodze - dostosowanego do tego - zażalenia (art. 795 k.p.c.).

Uwzględniając powyższe podkreślenia zatem wymaga fakt, że z uwagi na treść art. 840 k.p.c., wadliwość nadania klauzuli wykonalności nie może być podstawą domagania się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego na skutek błędów popełnionych na etapie postępowania klauzulowego. Okoliczność taka bowiem nie została wymieniona w powołanym powyżej art. 840 k.p.c., jako przesłanka domagania się pozbawienia wykonalności. Bezasadne jest przy tym twierdzenie strony powodowej, iż nie mogła ona zaskarżyć postanowienia w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, bowiem nie została powiadomiona o toczącym się postępowaniu klauzulowym. Wskazać należy, że przepis art. 794² §1 - 3 k.p.c. stanowi, że postanowienia wydane na posiedzeniu niejawnym doręcza się tylko wierzycielowi, a dłużnik może żądać sporządzenia uzasadnienia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i doręczenia postanowienia z uzasadnieniem w terminie tygodniowym od dnia doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji.

Istniał odosobniony pogląd, który nie jest powszechnie aprobowany, a obecnie wręcz odrzucany, że na uzasadnienie powództwa z pkt 1 § 1 art. 840 k.p.c. dłużnik może powoływać także wady formalne tytułu egzekucyjnego, „niezależnie

od tego, czy zaskarżył postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, chociażby można było w drodze zaskarżenia podnosić te same zarzuty”. Zapatrywanie to wywodzi się z wykładni historycznej, jako że do 31 grudnia 1932 r. odpowiednik powyższego przepisu w prawie dotychczasowym (§ 36 austr. ord. egz.) tłumaczono tak szeroko. Wyjątkowy charakter przepisów art. 840 k.p.c. przemawia jednak za ich ścisłą - wyżej przedstawioną - wykładnią. W przeciwnym razie dochodziłoby do rozstrzygania między stronami tej samej kwestii prawnej w kilku postępowaniach sądowych, a to byłoby trudne do pogodzenia zarówno z prawomocnością postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, jak i ze względami na sytuację wierzyciela, który pozostawałby zawsze w niepewności, czy wspomniane postanowienie uzyskało przymiot niewzruszalności, tudzież z zasadami ekonomii procesowej. Z drugiej strony, ścisła wykładnia pkt 1 § 1 art. 840 k.p.c. nie koliduje z zasadą ochrony dłużnika w postępowaniu egzekucyjnym. Dostateczną ochronę przed uchybieniami procesowymi sądu w postępowaniu klauzulowym zabezpieczył ustawodawca, oddając do dyspozycji dłużnika w art., 795 k.p.c. tani i prosty środek prawny, jakim jest zażalenie. Skoro tak, to żadne względy nie wskazują na zamiar ustawodawcy uprzywilejowania tu dłużnika. Powinny go więc - jak w innych przypadkach postępowania egzekucyjnego - obciążać ujemne skutki niewykorzystania instytucji zaskarżenia. Nie można - w konsekwencji - podzielić poglądu, że na uzasadnienie powództwa przeciwegzekucyjnego dłużnik może powoływać formalne braki tytułu wykonawczego.

Zgodnie z dyspozycją wskazanego art. 795 § 2 k.p.c. termin do wniesienia zażalenia biegnie dla wierzyciela od dnia wydania mu tytułu wykonawczego lub zawiadomienia go o utworzeniu tytułu wykonawczego w systemie teleinformatycznym albo od dnia ogłoszenia postanowienia odmownego, a gdy ogłoszenia nie było - od dnia doręczenia tego postanowienia. Dla dłużnika termin ten biegnie od dnia doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. W razie zgłoszenia wniosku, o którym mowa w art. 794² § 2 albo 3, termin ten biegnie od dnia doręczenia stronie uzasadnienia postanowienia albo postanowienia z uzasadnieniem.

Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 788 §1 k.p.c. postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2012 r. nadał klauzule wykonalności wskazanemu tytułowi egzekucyjnemu, ustalając, że doszło do skutecznego przejścia praw na pozwanego i jeśli w ocenie powódek postanowienie to było wadliwe, to jedyną drogą jego wyeliminowania było wniesienia zażalenia. Z możliwości takiej strona powodowa jednak nie skorzystała, wobec czego jej obecne twierdzenia należało uznać za pozbawione uzasadnienia i jako takie nie mogły one stanowić podstawy do uwzględnienia powództwa.

Należy podkreślić, że celem powództwa opozycyjnego z art. 840 §1 pkt 1 k.p.c. jest pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenie, co należy odróżnić od uchylenia postanowienia sądu o nadaniu klauzuli wykonalności. Weryfikacja postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności niewątpliwie zmierza do zakwestionowania tej klauzuli, jednak może nastąpić tylko poprzez wniesienie zażalenia i z powołaniem się na uchybienia proceduralne w toku postępowania klauzulowego. Tymczasem powództwo z art. 840, jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem i w konsekwencji musi być oparte na przyczynach materialnoprawnych - podstawach w tym wypadku wskazanych w punkcie 1 tego przepisu.

Konstatując powyższe wypada zauważyć, że ograniczenie egzekucji na które powołuje się strona powodowa nie ma żadnego związku ze skutecznością nabycia wierzytelności przez pozwanego, jako że uprawnienie do powoływania się na takie ograniczenie może być realizowane wyłącznie w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności – art. 792 k.p.c. i 837 k.p.c.

Z powyższych względów nie zasługuje także na uwzględnienie stanowisko strony powodowej, iż Sąd w niniejszym postępowaniu winien uwzględnić powództwo w stosunku do drugiej z powódek - E. S. (2), która odpowiada za długi spadkowe po zmarłym ojcu do stanu czynnego spadku tj. kwoty 58.900 zł, jako że przyjęła spadek z dobrodziejstwem inwentarza. Uprawnienie do powoływania się na ograniczenie odpowiedzialności do wartości czynnej spadku, może być realizowane przede wszystkim w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności na podstawie wskazanych art. 792 k.p.c. i art. 837 k.p.c.

Wprawdzie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 30 września 1985 r. w sprawie III CZP 49/85 (OSN CPiUS 1986/7-8/109) wypowiedział pogląd, że spadkobierca dłużnika, który - po nadaniu przeciwko niemu klauzuli wykonalności - złożył oświadczenie o przyjęciu spadku z dobrodziejstwem inwentarza, nie może skutecznie żądać ograniczenia klauzuli wykonalności do wartości stanu czynnego spadku (art. 1031 § 2 k.c.) bez względu na to, czy dokonano spisu inwentarza. Natomiast może on wytoczyć powództwo z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., jednak pogląd ten nie ma zastosowania w sprawie niniejszej z tej przyczyny, że powódka posiadała postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku z dobrodziejstwem inwentarza zanim doszło do wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności na rzecz spadkobierców. Powinna zatem podjąć obronę w trybie art. 795 § 2 k.p.c., w terminie tygodniowym od chwili doręczenia przez komornika zawiadomienia o wszczęciu egzekucji.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 kwietnia 2011 r. w sprawie I CSK 439/10 (Legalis), podkreślił, że złożone przez spadkobiercę oświadczenia o przyjęciu spadku z dobrodziejstwem inwentarza wywołuje skutek prawny w postaci faktycznego ograniczenia jego odpowiedzialności za długi spadkowe spadkodawcy, ale w stosunku do tych wierzycieli, wobec których spadkobierca skutecznie procesowo powołał się na to ograniczenie na etapie postępowania rozpoznawczego lub klauzulowego (art. 319 k.p.c. i art. 792 k.p.c.). Skoro więc powódka E. S. (2) zaniechała zaskarżenia postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 3 kwietnia 2012 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, to w sprawie niniejszej, w stosunku do pozwanego, nie mogła skutecznie powoływać się na ograniczenie jej odpowiedzialności, wynikające z treści postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, tym bardziej że powoływanie się w powództwie opozycyjnym na to ograniczenie jest niedopuszczalne (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 1996 r., II CKN 7/96, OSNC 1997 nr 4, póź. 39, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 29 maja 2012 r. I ACa 288/12, OSA 2013/3/98-105).

Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Łodzi z dnia 14 lipca 2013 r. w sprawie I ACa 219/13 (Lex nr 1349958) wskazując, że złożone przez spadkobiercę oświadczenia o przyjęciu spadku z dobrodziejstwem inwentarza wywołuje skutek prawny w postaci faktycznego ograniczenia jego odpowiedzialności za długi spadkowe spadkodawcy, ale w stosunku do tych wierzycieli, wobec których spadkobierca skutecznie procesowo powołał się na to ograniczenie na etapie postępowania rozpoznawczego lub klauzulowego (art. 319 k.p.c. i art. 792 k.p.c.).

Niezależnie od powyższych rozważań nie można uznać także za skuteczny zarzut, iż powódki nie zostały poinformowane o cesji wierzytelności, jako że okoliczność ta jest obojętna dla skuteczności samego przelewu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może przenieść wierzytelność na inny podmiot bez zgody dłużnika, a zatem także bez jego wiedzy. Niepowiadomienie dłużnika może jedynie pociągać za sobą skutek wynikający z art. 512 k.c., aczkolwiek powódki w tym postępowaniu nie powołują się na spełnienie świadczenia. Nie może nadto umknąć z pola widzenia fakt, iż jak przyznała sama powódka K. P. (1) po zawarciu umowy kredytowej zmieniła adres zamieszkania, a korespondencja mogła dochodzić na „stary adres”.

Należy podkreślić, że T. P., będąca poręczycielem umowy kredytowej zawartej przez jej męża, jest dłużniczką wierzyciela z racji własnej odpowiedzialności za przedmiotowe zobowiązanie, co znalazło swoje odzwierciedlenie w treści nakazu zapłaty z dnia 23 czerwca 2003 r., w którym Sąd zobowiązał solidarnie K. P. (1) i J. P. do zapłaty na rzecz (...) Bank (...) S.A. kwoty 289.589 zł.

K. P. (1) nie odpowiada za przedmiotowe zobowiązanie jako spadkodawczyni zmarłego męża, a zatem powoływanie się na brak odpowiedzialności z uwagi na orzeczoną separację z mężem, nie ma żadnego znaczenia dla odpowiedzialności tej powódki.

Reasumując, argumentacja zawarta w pozwie zmierza w istocie do ponownego rozpoznania prawomocnie zakończonej sprawy. Nie taki jest cel postępowania opozycyjnego, a powódki nie przedstawiły żadnego argumentu mieszczącego się w przesłankach określonych w art. 840 § 1 k.p.c.

Z powyższych względów, powództwo podlegało oddaleniu.

Na podstawie art. 339 kpc w zw. z art. 340 kpc wyrok wydany w sprawie ma charakter zaoczny.